

Димчо Дебелянов

Лъх от Парнас

Отговарям с известно стеснение. Защото не разбирам какво важно и интересно може да има в това, което ще кажа аз.

Онези, чийто живот е изплетен от несгоди и несрети, са се приучили да изживяват своите радости и скърби далече и дълбоко в душата си, дето външното малко влияе. Затова може би аз не жаля, че почти цялото лято прекарах на писмения стол в една софийска канцелария.

За сегашното положение на някои чужди литератури много малко зная. И струва ми се, смешно е да криеш своето невежество зад хубаво стъкмени фрази и вред познати имена...

Майсторите, едни заети със специалността си, други с мисли за си-некури и курорти, изглежда, че не знаят добре що става във – по света. На чираците в такъв случай е простено.

У нас наистина е много тихо. Ала това са може би, да употребя чуждо сравнение, тъмни зори, когато нощта е най-дълбока. Те са близко до истинската зора, която ще предхожда един светъл празничен ден за нашата литература. Мнозина истински таланти сега може да угаснат. Но какво от това? Нали са на път други, които ще продължат работата им за пробиване пътища и откриване нови кръгозори! И ако днешните не милеят само за своята писателска кожа, с ясни надежди трябва да чакат утрешните.

През последните месеци опитвах да чета някои от новите френски поети. Видях, че те и когато са малко познати, могат да бъдат възторжено обичани.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6189>]